

				D	İ	J	İ	T	A	L			
				F	A	N	Z	İ	N				

SORU İŞARETİ ÜZERİNE

Cümlede soru eki ya da soru sözcüğü varsa,
soru işareti koymak gereksizdir.

Soru olduğu belli cümleyi soru işaretiyle bitirmeyiz.

Soru işaretini, tümcenin kendini yapısal olarak
göstermediği durumlarda kullanıyoruz.

Bizim için soru işareti alışkanlık değil, tercihtir.
Cümlenin buna ihtiyacı yoksa konmaz.

Soru işaretinin yokluğunu bir hata olarak görmeyin
ve bu yüzden editörümüze, yazarımıza sövmeyin.

Talihsiz Genç Kalpler ya da Mutlu Son Dehşeti

Mücevher Dikinesoy

Bunca zaman sonra, Sert Ünsüz tarihe gömüldü diye düşünürken, kim derdi ki yeniden buluşacağız. Üstelik “elbet bir gün buluşacağız” bile demeyiştik. Bu ayrılık niye, bir sorun bakalım canlarım. Biz ayrı mı düştük, yalnızca aramıza sonsuza kadar uzama potansiyeli olan küçük bir boşluk girdi.

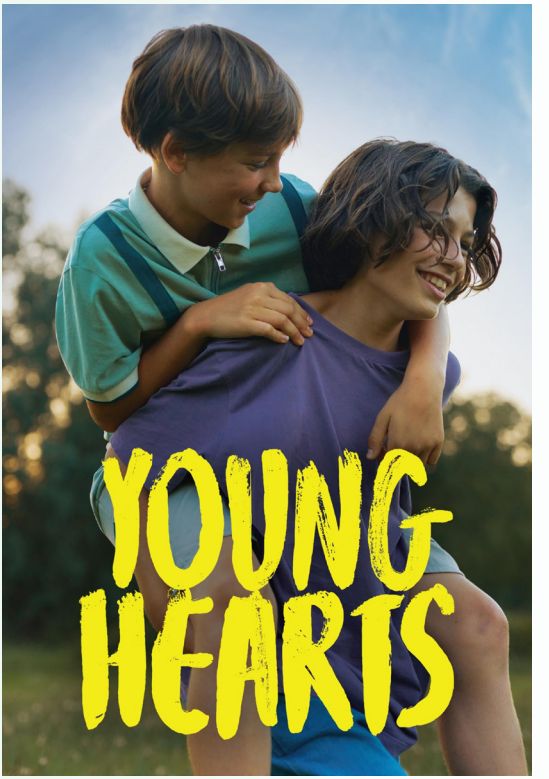
Yazmak değerini yitirdi mi diye soruyoruz birbirimize. Yazmayı eskisi kadar dert etmeyişimizin bir nedeni olmalı. Yitirmeseydi ne yapar eder yazardık değil mi a dostlar. Karabatak gibi bir görünüp bir kaybolmak asla istediğimiz bir durum değil. Belki de “yazarını buldukça çıkar” sloganı yerine “havasını buldukça çıkar” demeliyiz artık. Bizim kasabanın yerli yersiz anıran megafonlarının perişan hali gibi, kimse varlığımızı yokluğumuzu umursamıyor hissine kapılıyoruz. Megafon, en azından din-dan-don diye tüm arsızlığıyla, kulak yırtarcasına feryat ederek “ben buradayım” diyor. Bizimse gıkımız çıkmıyor.

Kendi başıma enerjisini üretemesem de yazmayı seviyorum. O yüzden de bahane bulduğuma hep seviniyorum. Tanımadığım birilerinin bu satırlara gözlerinin değme ihtimaliyle de avunabilirim. Aklıma çok getirmek istemesem de yazılanları evrene saçtığınızda hiçbir yere değmeden sonsuza dek yol alması, olası. Her neyse... İş, “sevgili günlük, son zamanlarda seni çok ihmal ettim”e dönmesin. Kalem şu an elimdeyken, asla bilemeyecek olsam da sormak istiyorum; orada kimse var mı. “Evet, var” yanıtı verildiğini hayal ederek yazmayı sürdürüyorum.

En iyisi, uzatmadan konumuza geçelim. Konumuz, Genç Kalpler... Genç, yarım milyar atımı geçmiş kalp. Kabaca bir hesapla, eğer yetişkinseniz, kalbiniz bir milyar atımı geçmiş olmalıdır. Yaşam yolculuğunuzun yaklaşık yirminci gününden itibaren işe koyulur. Ferman dinlemeyen bu muhteşem kas düzeneği, ilk günlerinde tüp şeklindedir ve peristaltik bir dalga gibi kasılıp gevşer. Kalp odacıkları, kapakçıklar, büyük damarlar

sonraki haftalarda biçimlenir. Çok uzak olmayan bir geçmişe kadar da bilincin, duyguların, ruhun merkezi sayılırdı. Ama konumuz kardiyoloji de değil, bir film.

Öylesine, saat ilerlesin diye, günü öldürmek için, kim bilir kaç film izlemişsinizdir. Çoğu hiçbir iz bırakmaksızın kafanızdan uçup gitmiştir. Nadiren, hiç beklemediğiniz yerden vuran filmler çıkar ya karşınıza. Kazaya uğramak gibidir, ne oluyor demeye kalmadan olan olur. Affedersiniz, eşek tepmişe dönersiniz. Etkisi günlerce sürer, bedeninizin bir noktasından oltaya takılmış gibi sürüklenir durursunuz. Bu yazıya başlamadan iki gün önce izlediğim *Genç Kalpler* de bende böyle bir etki yaptı.

Filmin öyle sarsıcı bir yanı yok aslında. Bir kayıp, bir intikam, ceza, ters köşe son falan yok. Tek cümleye sığdıracak olursak; *bir ergen aşk öyküsü*. Öyküyü dikkat çekici kılan, genç kardeşimizin kendisi gibi bir *erkeğe* aşık olması. "Dur şu filmi izleyeyim" diyecekler varsa, okumaya ara verebilirler. Çünkü buradan sonra filmin konusundan ve sonundan söz edeceğiz. Filmi izledikten sonra okumaya geri dönersiniz, değil mi. Dönün dönün, pişman olmayacaksınız.

Filmde iki ergen kardeşimizin şirin ve masum halleri tüm doğallığıyla yansıtılmış. Baş karakterin öyle yaman, dikenli bir yolu da yok aslında. Aşık olduğu arkadaşı zaten kendini çoktan *tanımış*. Geriye bu *gerçeği* kendisinin *içselleştirmesi* kalmış. Çocuk önce dedesine *açılıyor*. Dede, yüreğinin sesini dinlemesini öneriyor, ilk aşkın ömürde bir kere yaşand"ığını söylüyor. Sonra annesine *açılıyor*. Annesi de kuşkusuz her annenin yapacağı gibi oğlunu bağrına basıyor. Çocu-

ğun biraderi ilk duyduğunda şaşkın ve tepkisiz kalıyor ama sonra o da *kabulleniyor*. En son baba öğreniyor ama o da oğlunu bağrına basmakta tereddüt etmiyor. Keyfe keder bir iki tatsızlık sonrasında genç yürekler muratlarına eriyorlar.

Son sahnede kardeşimiz, aşkının sürdüğü bisikletin arkasında, sevdiğine sıkıca sarılıyor ve başını aşkına yaslıyor. Benim de o anda yüzümden eşofmanıma iki damla gözyaşı düşüyor. Neden bilmem, sarılma sahneleri beni hep duygulandırır. Jenerik akarken "aşk ne güzel" diyorum. Bir anlığına... O anlığına...

Film bittiğinde geceydi. Uyku tutmadı, içimi kemirenin ne olduğunu tam kestiremiyordum. Nefesimi giderek daraltan bu huzursuzluk da neyin nesiydi. Bir o yana bir bu yana dönüp dururken filmden sahneler gözümün önüne geliyordu ve hiçbiri hoşnutsuzluğuma neden olacak türden değildi. Bir hafta sonra çoğunu unutacaktım. Sonra, bulunduğum noktanın, coğrafyanın, yürekler için pek aydınlık olmadığı kafama dank etti. Örse vurulan çekiç sesleri kulaklarımı zonklatıyordu. Film sahnelerini tekme tokat kafamdan kovup yerlerine geçmeye çalışan, geçmişin öcüleriydi... Filmin çekildiği dünyanın aksi yönüne baktığımda gördüğüm, koyu bir karanlıktı. Acı, tatsız sonlara tanıklık etmiştim. Azımsanmayacak sayıda korkunç sondan haberim olmuştu. Nefesim daha da daraldı. Hiçbir soluk kesici yanı olmayan bir film yüzünden neredeyse boğulmak üzereydim.

Sorun film miydi. Filmin tek suçu, mutlu sonla bitmesiydi. Mutlu son... O olasılık nasıl da kafamdan çıkmıştı. Aklım bazı konulara erdiğinden beri biriktirdiğim çok öykü, bizzat içinde olduğum durumlar var. Yazsam roman olur mu, olur. Roman tasarımını şimdilik bir kenara bırakıp, filmin o şeker tadının burada neye dönüştüğünü göstermeye çalışacağım. Dergiciğimizde fazla yer kaplamamak için, olabildiğince özet geçerek anlatacağım. İsimleri başka özel isimle değiştirme yoluna gitmek istemiyorum, öyle bile birilerine kazayla değebilir. İlk kahramanımıza Sarı diyeceğim, aranırsa bulunur ama belirli bir nedeni yok.

Lise ikideydim. Sarı, önümdeki sırada oturuyordu. Ufak tefek şipşirin bir oğlandı. Başka sıralarda otursaydık muhtemelen hiçbir ortak anımız olmazdı. Tipim değildi, kardeşim gibi görüyordum onu. Flörtvari şakalar yapardık birbirimize. Yanında oturan B ile pek diyaloğumuz yoktu, gıcık bir tipti bence. Yarıyıla iki hafta vardı. Sarı, "okul çıkışı konuşalım" dedi. O ana kadar olası görmediğim, aklıma düştü. "Bana teklif edecek, neden olmasın, kabul ederim."

Okuldan bizim eve yolu uzatarak yürüyorduk. "Mücevher" dedi, "benim kız arkadaşım pek olmadı, en yakınım da sensin". Eskiden okuldan nefret edermiş, kaytarmak için her yolu denermiş. Oysa şimdi okula geleceği saatleri iple çekiyormuş. Kahvaltıda boğazından zor lokma geçiyormuş. Ta ki okula gelene, sevdiğinin yüzünü görene dek. Ondan sonra patso... Araya şu yarıyıl tatili girmesin istiyormuş. Sevdiği insan yakınında olmayınca tatil işkenceye dönecekmiş. Şaşırmıştım bana bu kadar aşık görünmüyordu. "Tamam" diyordum içimden, "uzatma şöyle artık".

Konuyu istediği yere getirebilmek için uzun süre kıvrandı durdu. Sonunda döküldü. Sıra arkadaşı B'ye aşık olmuş. Durdum, neden bilmem, gözlerim yaşardı. Gülümsemeye çalıştım, beceremedim. Ben de sarıldım ki bozulmuş yüzümü daha fazla görmesin. Ağzı kulağıma iyice yakındı.

"Ya Mücevher bu çok boktan bir şey. Nefes aldırmıyor."

Konuş o zaman diyecektim, yuttum. B geldi gözümün önüne, o huysuz geçimsiz çocuktu... Sık sık birbirlerine küserlerdi. Onları yan yana getiren tek neden, bana kalırsa sınıf öğretmeniydi. "Bence her şey düzelecek" dedim. Eve geç kaldığımı bahane ederek çarçabuk ayrıldım.

Şaşırmıştım, sarsılmıştım. Sevgili olamayacağımıza pek üzülmüyordum. Benimki hevesti, soluğum gayet yerindeydi. Yalnızca o kadar beklen-

medik bir durumdu ki başıma ağrılar girmişti. Sarı, *o biçim* miydi. Bunun ne anlama geldiğini anlayacak yaştayım sanıyordum. Gurur duymuyorum ama çocuk kafamda karikatürize edilmiş imgeler vardı. Devekuşu Kabare'nin tiplemeleri geliyordu aklıma. "Sarı öyle birine benzemiyor" diyordum, "bir yanlışlık olmalı". O günün gecesinde uyku tutmamıştı.

Ertesi gün başka bir gözle bakıyordum ön sıramdaki iki ergene. Yine küstüler herhalde, birbirlerine bakmıyor ve tek sözcük etmiyorlardı. Sarı'nın bu küsmeler yüzünden neler çektiğini artık çok daha iyi anlıyorum. İyi ki *git konuş* dememiştim. Çünkü ben demeden o *açılmış*. Yanıt olarak ne almış. Konuşma nasıl başladı, nasıl seyretti, nasıl sonuçlandı, bir bilinmez olarak geçmişte kaldı. Sonuç ne olursa olsun, keşke orada kalsaydı.

İkinci veya üçüncü dersin ortasında müdür yardımcısı Sarı'yı odasına çağırdı. Buradan sonrası kulak tanıklığım, o yüzden işe biraz kurgu karışabilir. Sarı, konunun *açılma* olduğunu anladığı anda oracıkta bayılıvermiş. Okula ambulans gelmesinin nasıl bir merak, hareketlenme yarattığını tahmin edersiniz. Söylenenlere göre müdür yardımcısı konuyu, Sarı'yı utandırmadan, ailesine aksettirmeden, sessizce kapatmak niyetindeymiş. Okulda böyle bir dedikodunun yayılmasını önlemek istiyor, okulun adının çıkmasından korkuyormuş. Ama Sarı, baygınlık geçirip hastanelik olunca, durumu anne babaya açıklamaktan başka yol kalmamış.

O olaydan sonra, ön sıram boş kaldı. B, sınıfta tek oturan kimi bulursa

onun yanına kaçtı. Sarı, o son hafta okula hiç gelmedi. Meraktan ölüyordum ama gidip sormaya da çekiniyordum. Ne gariptir, sanki hiç öyle biri var olmamış gibi, sınıfta kimse Sarı'dan söz etmiyordu. Konuyu hiç deşmeyeyim dedim kendime.

Tatil bitti ikinci dönem başladı, yine yoktu. Yerlerimiz değiştirildi. B'ye kızgındım. Çocuğun duygularını açmasının üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmeden müdür yardımcısına koşmasını içime sindiremiyordum. B, Sarı'nın ilk bana açıldığını biliyor muydu, bilmiyorum. O dönem uzaktaydık ve dönem boyunca göz göze, yan yana gelmemeye çalıştım. Belki bu olayın etkisinden, belki biraz daha büyümesinden, B'de gözle görülür bir fark vardı. Hırçınlığı gitmişti, daha ağırbaşlıydı.

Şimdi bakınca, B'yi suçlayamıyorum. Bilmediği, tanımadığı o sulardan korkmuş olmalı. Sonuçta *genç kalpler evreni*nde yaşamıyorlardı. Bu evrende kimse hemcinsine aşık oldu diye anlayış görmez. Bu büyük bir *sorun* sayılır. Öyle olmasaydı Sarı, en fazla, aşkına karşılık görmemiş bir genç olarak yine sırasında olurdu.

Başına ne geldi, başka okula mı yazıldı, başka bir şehre mi gönderildi. İçinde tutamadığını dile getirdiği, nefes almak istediği için dünya ayaklarının altından kayıvermişti zavallının. Peki ben niye sormamış, soruşturmamıştım. Beni tutan neydi. Benim tavrımın B'nin korkaklığından ne farkı vardı. Ama o zamanki kararlarımı bugünkü kafamla yargılamam doğru mu. Sonuçta ben de beyni önyargılarla dolu bir çocuktum.

Kendimce küçük kahramanlıklar düşlüyordum. Gelse kız arkadaşı olmayı önerecektim. Böylece üzerindeki baskı azalabilirdi. Belki kızlara ilgi duyardı, hata ettiğini anlardı. Bunu kabul etmeme ihtimaline karşı bile tasarılar vardı kafamda. "Elimi tutman gerekmez" diyecektim, "bizim birlikte olduğumuzu bilirlerse hem onlar rahatlar hem sen rahatlarsın". Okula dönseydi gerçekten bunları söyler miydim, bilmiyorum. Kulağıma değen sıcak soluğuyla "nefes aldırmıyor" demesini unutamıyordum. Nefes alsın diye küçük bir fedakarlık yapabilirdim.

Sarı'nın sonrasına dair bilgim yok. Belki araştırsam öğrenebilirim ama istemeyeceğim şeyleri işitmekten bugün de korkuyorum. Kimse beni suçlamasa da kendimi suçlayacağımı biliyorum. Acımasız dünya, o genç yüreği dişlerinin arasında öğüttü. Öyle işte dostlar, filmi izleyince o günler yakama yapıştı. Başka türlü olamaz mıydı. B elini uzatsaydı, Sarı

da korkmadan çekinmeden "sevdiğim bu" diyebilseydi... İçinde yanan ateşle kaç *genç yürek* kavrulup gitmiştir kim bilir. Yazık!

Lise ikinin bitimindeki yaz, yazlıktaki bir oğlana deli gibi aşık oldum. O yaşıma kadar tatmadığım hislerle doldum. Nefesin kesilmesinin ne demek olduğunu anladım. Göğüs kafesine oturan aşk cinini tanıdım. Geçmişi düşünmeye fırsatım olmuyordu. Beynimi yalnızca o meşgul ediyordu. Sarı, çok uzak bir geçmişin anısıymış gibi belleğimden silindi. Ta ki söz konusu filmi izleyene kadar. Anılarım depreşti derler ya belleğimin duvarları sarsıntıdan çatladı.

Tatil bitti, lise sondayız. Arkadaş grubumuzda, ismini şimdi koydum, Turuncu isminde bir kızcağız vardı. Bizim okuldan olmayan, Venüs gibi bir oğlanla çıkıyordu. Yakışıklılığı oranında utangaç halleri yüzünden başlarda bütün kızlar içine düşüyorduk çocuğun. Turuncu'nun şerrinden korkmasak Sezen Aksu'nun şarkısındaki gibi birbirimize bile düşebilirdik. Geçmiş zaman, belki de abartıyorumdur. Fakat şunu net hatırlıyorum; Turuncu, bu oğlanla çıkmaya başlayınca, güzellikte sanki daha iddialı olmaya başlamıştı. Ama rüyası tez bitti. Bizim Venüs, ilgisini çabuk yitirdi. Turuncu, bin bir uğraşla yakınında tutmaya çalışıyordu. Sonra, Venüs'ü göremez olduk. Turuncu, nedenini anlatmamak için uzun süre direndi. Sonu gelmeyen ısrarlarımız sonucunda döküldü.

Venüs, bir adamdan hoşlanıyormuş. En başından beri biliyormuş aslında. Venüs'ün hoşlandığı adamın karşısında nasıl elinin ayağının dolaştığına tanık olmuş ama kendisinin değil onun geçici olduğunu ummuş. Hiç üstüne varmamış, birlikte olmaya zorlamamış. Elinden kaçırmamak için elinden geleni yapmış.

Bir gün, bizim şaşkın Turuncu, Venüs'ün annesini aramış, güya "hal hatır sormak" için. Havadan sudan derken başlamış ağlamaya. Kadın meraklanmış, *müstakbel gelin* de anlatmış. Venüs ile ilgili kuşkularından söz etmiş. çocuğun başını yakacağını bile bile... Genç yaşlı fark etmez, seven kalp hiç de tekin bir nesne değil.

Sarı'dan farklı olarak Venüs'ün hikayesini neredeyse baştan sona biliyorum. Tesadüfler evreninde dünya küçük. Onunla tam dokuz yıl sonra karşılaştım. Nerede nasıl, detaya girmeyeyim, hikayesini dinlediğim, karşılıklı bira içtiğimiz o güne döneyim.

Turuncu'nun telefonundan sonra, akşam Venüs'ün babası öfkeden deliye dönmüş.

"Benim ne olup ne olmadığımı babam biliyordu ama kabul etmek istemiyordu. Başkalarının bir biçimde yüksek sesle dillendirmesi çıldırtmıştı onu. Tabi bir de korktuğunun çoktan olması..."

Baba o gün hırsını duvarlardan, sandalyelerden almış. Bizim Venüs, gürültü patırtı, bağrış çağrış içinde bir köşeye büzülmüş, çıt çıkarmadan duruyormuş. Fiziksel şiddet görmemişse de psikolojik baskı çok ağırmış. Babası, *adam*ı sormuş. Venüs'ün ağzından adeta kerpetenle almış yanıtları. Onu okula bırakan, okuldan alan, hafta sonları evinde kaldığı "bir arkadaş" anlatılmak zorunda kalmış. Soruşturmanın sonunda karar açıklanmış: Venüs'ün başka bir şehirde yatılı okulda liseyi bitirmesi.

"Benim için çok zor bir ortamdı. Bakmaya doyamadığım birkaç yüz vardı, onlar okulu katlanılır kılıyorlardı."

"Birini, söndürmek için ateşe atmak bu olsa gerek" dedim.

Söylediğime kahkahalarla gülmüştü. Venüs, birine tutulmuş orada. Eve döndüğü günler odasından hiç çıkmıyormuş. Okula dönmek için dakikaları sayıyormuş. Sonra olan olmuş, birbirlerine yaklaşmışlar ve bir süre de iyi gitmiş. Fakat şüphe çekmişler, yakalanmışlar. Kovulmayı ailesine teslim edilmeyi beklemeden okuldan kaçmış.

Babasının korkusundan, eve dönmek yerine halasına sığınmış. Halası yaşam ışığı sönük, yıkıldı yıkılacak oğlanı karşısında görünce

eve telefon açmış, “dokunmayın istediği kadar kalsın” demiş. Hikayenin *Genç Kalpler*’le benzetilebilecek tek yanı burası olabilir. Filmde de çocuk birkaç günlüğüne dedesinin yanında kalıyordu.

Dul halasıyla kahvaltı ederken, olanları bazı yerlerini atlayarak anlatmış. Hala, “yavrum aşk her zaman karşına çıkmaz ondan vazgeçme” dememiş. Yerine “eşek oğlu eşek” demiş, kükreyerek değil, küçümseyerek.

“Halam, sevdiğimin cinsiyetiyle hiç ilgilenmedi. O yalnızca biraderine üzülüyordu. Adamcağız sene ortasında beni o okula yazdırmak için hem borca girmiş hem de araya adam sokmak zorunda kalmış. Halamın kızması, elimin ayağımın birkaç ay daha rahat duramamasınaydı.”

Halası “mezun olduktan sonra ne bok yersen ye” demiş. Babasının yanlış strateji belirleyip bunca uğraşa girmesine kahroluyormuş. İçinde bulamaca dönmüş hislerle yapayalnız ortada kalıvermiş. Herkes gibi o da kendisini suçluyormuş, “bin kat fazla”. Kendinden nefret etmiş, hislerine arzularına kapıldığı için pişmanlığın, utancın altında eziliyormuş.

Anneciği dayanamayıp halasına gelmiş. Oğulcuğuna kuru bir tüh göndermiş, “tüh sana”. Fiziksel şiddete uğramayan Venüs’e psikolojik olarak gelen vuruyor giden vuruyormuş. Anlatırken öfkelendiğini duygulandığını anımsıyorum. O günleri yeniden yaşarken acı çektiği her halinden belli oluyordu.

“Ne yapmışım. Sevmişim, sarılmışım, öpmüşüm...”

Liseyi dışarıdan bitirmiş. Evle arasını biraz olsun düzeltebilmiş ama üniversiteyi de şehir dışında okumuş. Kümes gibi bir evde yalnız yaşıyormuş. Aşktan yana hiç yüzü gülmemiş. Kolunu kanadını kırmışlar, yaşa demişler, o ise öylesine yaşıyormuş.

“İçimde yaşama dair bir istek yok. Akşam oluyor kafamı iyi ediyor, yatıyorum.”

“Ama belli mi olur, belki yine aşk kapını çalar.”

“Muhtemelen ben içeride olmam” dedi, gülüştük.

Zaman baş döndürücü hızla geçiyor. Venüs’ün hikayesi anlattığı günden bu yana en az altı yedi yıl geçmiş olmalı. Araya zaman ve şehirler girdi, bir daha da haberleşemedik. Gönlünü biraz olsun şenlendirmiş biriyle karşılaşmış mıdır. O dünya yakışıklısı yüz biraz olsun gülebilmiş midir.

Gerçi o son karşılaşmamızda o ilk tanıdığım zamanki yakışıklılık bayağı eksilmişti ama yine de istese...

Venüs'ü anımsayınca kederim bir kat arttı. Bu aşksızlıkla ne yapacağız biz. Aşktan yana ben de pek yaralıyım, nedenler başka, sıkıntılar başka. Bu çocukları anımsayınca içime çöken kederi nasıl atayım. Demek böylesi aşkların da mutlusu varmış.

Aman Mücevher delirme! Film o film. Kuşkusuz her anlatı bir kesittir, mutlu bitsin istiyorsak doğru yerde kesmek gerekir. İyi de biz niye yazamıyoruz öyle öyküler. Dünyanın bir yerlerinde on binlercemiz canıyla uğraşırken, dert midir aşk, aşksızlık. Anlattıklarım, dört bir yanda her saniye patlayan korkunç hikayelerin yanında devenin kulağındaki kıl bile değil, biliyorum. Yine de aşkı tadamadan yaşlanıp ölmeye yaşamak denir mi, diye soruyorum. Tam da bu nedenle, zaten zor ve pamuk ipliğine bağlı hayatta, herkesi kendi kural ve değerlerimize uymaya zorlamak niye. İnsan ne ise odur. Kendinizce düzeltmekte zorlarsanız, kırarsınız.

Anlatsam inanmazsınız, abamda daha çok var bu yaşanmış hikayelerden. Burada "zor hayat"tan kaçıp Avustralya'ya, orada aradığını bulamayıp Kanada'ya göçen bir arkadaşım vardı. Kanada'da bir seri katilin kurbanı oldu. Gittiği yerde aradığını biraz olsun bulabildi mi. Doyasıya sarıldı mı, öptü mü, sevdi mi, gerçekten sevişti mi. Yoksa ne bileyim, ha bugün ha yarın derken o korkunç gün mü geldi.

Çevrenizde mutlaka vardır *farklı* birileri. Alay ettiğiniz, arkasından güldüğünüz, küçümsediğiniz, iğrendiğiniz, değişmeye zorladığınız, uzak durmaya çalıştığınız, yaşam hakkı tanımadığınız...

Yok mu.

Ne mutlu size.

Ve Melankoli Şarkısındaki Matematik

Cihat G. Polat

Kayahan aramızdan ayrılalı on yıl olmuş. Belki yeni kuşaklardan tanımayanlar bile vardır. Doğaldır, bizim belleklerimizden bile yavaş yavaş siliniyor. Geçenlerde karşıma ***Ve Melankoli*** şarkısı çıktı, 1989 yılından bir video...

O dönem Eurovision şarkı yarışmasına katılacak sanatçılar, ulusal finalle seçiliyordu. Kayahan bu yarışmaya ikinci sıradan katılmış, sekiz bölgesel jüri tarafından yapılan oylamada ikinci olmuştu. Şarkının çok ilginç bir kıtası var:

Senle topla beni
Çarp uzaklarla
Ekle sensizliği
Böl saatlere
Ne kaldı, ne kaldı

Bunu matematiksel olarak ifade edelim. Değişkenlerimiz:

Bütün (b + s): “Senle topla beni”. *Sen* ve ***ben*** toplamı.

Uzaklar (u): Özlem katsayısı.

Sensizlik (y): Bu değişken, negatif boşluk değil, pozitif ve ağır bir yük.

Saatler (t): Zaman. Acıyı bölen, seyrelten payda.

Sonuç (M): Melankoli Yoğunluğu.

Formül

$$M = [((b + s) \times u) + y] / t$$

Bu denklem bize ne anlatıyor.

Sensizlik (y), formüle pozitif bir değer olarak eklenir. Sonuç asla sıfırın altına düşmez, yani ***yokluk***

Videoda nedense yalnızca Kayahan aydınlıkta. Diğer üyeler gölgede bırakılmış. Oysa o gölgedekiler, gelecekte çok parlak isimleri olacaklardı. Cenk Eroğlu, Fergan Mirkelam, İskender Paydaş, Hakan Kurşun ve Demet Sağıroğlu...

oluşmaz. Aksine, ***sen*** gittiğinde içimiz boşalmaz; orası ***sensizlik*** denen ağır bir maddeyle dolar.

Mesafenin üstel etkisi ***Uzaklar*** (u) bir toplama değil, çarpma işlemidir. Mesafe (fiziksel veya duygusal) arttıkça, ***Sen ve Ben*** hatırasının ağırlığı doğrusal değil, katlanarak büyür. Uzaklık arttıkça, paydadaki yük devasa bir kütleye dönüşür.

Zamanın seyreltici gücü, paydadaki ***saatler*** (t) büyüdükçe, yani zaman geçtikçe sonuç küçülür.

Acı tazeyken (örneğin 2 saat sonra), payda küçüktür (2). Devasa yük sadece ikiye bölünür. Basınç çok yüksektir, kişi bu ağırlığın altında ezilir. Zamanla (24 saat... yıllar sonra) payda büyür (24... ∞). Acının toplamı değişmese bile, ***birim zamana düşen basınç*** azalır.

Sonuç olarak Kayahan'ın matematiğinde kalan; zamana direnen, mesafeyle devleşen ve sensizliğin ağırlığıyla oluşan yüksek basınçlı bir kütle, ***melankoli***dir.

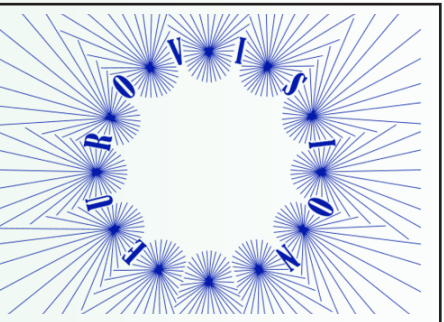
1989 Ulusal Finali Bir Sanat Tarihi Belgesi

Katılımcıları ve perde arkası olaylarıyla tam bir *yıldızlar geçidi*dir. O günün videoları, bugün baktığımızda şaşırtıcı detaylar barındırır.

Oya Küçümen ve **Bora Ebeoğlu**, **Grup Denk** adıyla sahne aldı.

MFÖ (Mazhar-Fuat-Özkan), bugün pek bilinmeyen ***Adı Naim*** isimli bir şarkıyla yarışmaya katdı. Daha ilginci, gruba **Fahir Atakoğlu** ile **Ayhan Sicimoğlu** etmesiydi. O seneden sonra MFÖ, Türkiye finallerine bir daha katılmadı.

Yarışmada üç şarkı seslendiren **Fatih Erkoç**'a büyük torpil yapılmış: ***Öyle Bakma, Bir Nostalji Bu*** ve ***Bir Sevgi Ver Bana***. Aslında *Öyle Bakma* şarkısını **Harun Kolçak** seslendirecekmiş. Ancak kronik faranjit rahatsızlığı yüzünden yerini Fatih Erkoç'a bırakmış. Daha sonra **Aşkın Nur Yengi**, bu şarkıyı ilk albümü olan ***Sevgiliye***'de seslendirdi.

Emel Müftüoğlu ve **Erdal Çelik** ikilisi ***Pardon Pardon*** ismindeki şarkıyla katıldılar.

Sertab Erener de oradaydı. **Gür Akad** ve grubu **Klips**'le *Hasret* isimli şaykıyla katıldılar.

Arzu Ece ve **Sibel Tüzün**, ***Elifin Aldı Beni*** isimli şarkıyla yarışmaya katılırlarken onlara Ozan Doğulu eşlik etmişti.

1989 yılında yapılan Eurovision Ulusal Finali'ni; **Arzu Ece, Hazal Selçuk, Vedat Sakman** ve **Sarper Semiz**'den oluşan **Grup Pan,** söz ve müziği **Timur Selçuk**'a ait olan ***Bana Bana*** isimli şarkıyla kazanmıştı.

Bana Bana, 6 Mayıs 1989'da İsviçre'nin Lozan kentinde düzenlenen 34. Eurovision Şarkı Yarışması'nda 22 ülke arasında 5 puanla 21. olmuştu.

O yıl, Timur Selçuk orkestra yöneticiliği de yapmış ve sergilediği performans uzun süre konuşulmuştu.

Uyduruklarla Savaş 1 Karı-Koca Ne Demek

İddia: Neden erkeğe koca, kadına karı denir bilir misiniz? Ayakkabının, terliğin, çorabın, arabaya koşulan atların eşi olur. İnsanın eşi olmaz. Belki bir ömür eşlik ediyor diye, sevgiliye eş deniyor olabilir. Oysa Koca denmeli... Çünkü koca, bilge demektir. Koca demek dağ demektir. Dağ ne kadar yüce olursa olsun, üstünde kar olmayan dağ eksik demektir. Dağların yücesine kar yağar diye, kadın da kar gibi, pak ve masum, örtmeli bir ömür boyu, süsü olmalı o yüce dağın... Yani bir erkek, bir hanıma, evlenme isteğini ilettiğinde, ona; ben koca bir dağım, sen de karım ol diyerek, ona baş tacım ol demek istiyor. ne güzel değil mi...

Gerçek: Değil! Çok romantik ama tümüyle uydurma.

Koca sözcüğü ***bilge*** karşılığını sonradan kazanmış olmalı, mecazi bir genişlemedir. ***Çok büyük***, ***iri*** anlamlarına geldiği gibi, ***yaşlı***, ***ihtiyar*** karşılıklarını var. Erkeğe ***koca*** denmesinde, ***yaşlı/olgun erkek*** anlamının etkisi olmalı. ***Kocamak/kocalmak*** sözcükleimiz var, ***ihtiyarlamak*** anlamındadır. Ses benzerliğinden, Farsça ***hoca*** ile bağ kurulsa da etimomolojik olarak kesin kabul edilmiş ilişki yoktur.

Karı sözcüğü de aynı biçimde ***ihtiyar***, ***yaşlı***, ***olgun*** anlamına geliyor. Belli bir döneme kadar hem erkek hem kadın için ihtiyar anlamında kullanıldığı görülüyor. ***Kar*** sözcüğüne i hal eki getirerek oluşturulan ***kar+ı*** ile hiç bir ilgisi yok.

Bu iki sözcüğün evlilikle ilişkilendirilmesi de nispeten yenidir.

Teşbih hata kabul etmez, "ben koca bir dağım, sen de karım ol" diyen biri, satır arasında "bahar geldiğinde erirsin, sonra yeni kar yağar" da demiş olmaz mı.

Eş sözcüğü, köken olarak ***yoldaş***, ***arkadaş*** anlamlarına geliyor. ***Benzer*** karşılığını bulması çok daha sonradır. Buna göre evli insanların birbirine ***eşim*** demesinden daha güzel ne olabilir.

Uyduruklarını romantik hikayelerle pazarlayanlara dikkat etmek gerekiyor. Uyduruğu, yalanı yaymayalım, çoğaltmayalım.

PİYANGO BİLETİ

Eflatun Solmaz

Yüksekçe bir duvarı bölen demir kapıdan, bir avluya giriyoruz. Ay ışığı olmasa birbirimizi görmemiz güç. Levent koluma giriyor, iki katlı ahşap evin kapısına kadar kılavuzluk ediyor. İçerisi sessiz; ağır nemli bir koku var ve dışarıdan serin.

İçimden sürekli, kaygılanacak bir durum olmadığını tekrarlıyorum. Bir yalanın ardına düşüp elim boş dönmek benim için sorun değil. Her ihtimale karşı konum bilgisini ortağım Soner'e gönderiyorum. O buraya niye geldiğimi bilmiyor. Ben biliyor muyum. Bu bir tanıtım buluşması. *Ürün*ün gerçekten işe yaradığını görürsem, asıl seansa geçeceğiz ve bu bana çok pahalıya patlayacak.

Levent ışığı yakıyor, göz göze geliyoruz. "Abi bizim Morfeus'la tanışacaksın ama görünüşü seni hayal kırıklığına uğratmasın." Eliyle koridorun sonunu gösteriyor.

Odaya girer girmez tavana asılı salıncak koltukta uyuklayanı görüyorum. Çocuk bedenine oturtulmuş büyükçe bir kafa, yakışıklı sayılabilir bir yüz... Elinden kurtulup göğsüne düşmüş telefon, diğer elinde ısırılmış şeftali; suyu eşofmanına yayılmış. Ağzı açık, hırıltılı ciğerlerin sesi duyuluyor. Düşler tanrısı Morfeus işte bu. Görünüşle ilgili uyarının nedenini anlıyorum. Levent, koltuğa yaklaşıyor.

Bu büyükçe oda, evin eskiliğiyle, köhneliğiyle şaşırtıcı düzeyde tezat. Az önce aştığım eşik, giriş değil bir portal sanki. Ayaklarımın ilk hissettiği, pürüzsüz sıcaklık oluyor. Dikişsiz, süt beyazı poliüretan zemin, altındaki görünmez damarlardan beslenircesine ılık; elimi koysam nabzını duyacakmışım gibi canlı. Duvarlar soğuk beton değil; parmakların üzerinde kayıp gideceği, ipeksi bir matlığa sahip ahşap panellerle kaplı. Televizyona yakın konumlandırılan yatağın üzerine denk gelen tavan, fiber optik pırıltılarla, dışarıdaki geceye nazire eden yapay bir gökyüzü gibi ışıldıyor.

Odanın güneye bakan cephesi boydan boya cam; içerinin loşluğu, dışa-

rıyı, alçalmakta olan Ay'ı görmeme izin veriyor. Yere yakın, tam görüş hizasına monte edilmiş dev ekrana bağlı oyun konsollarının ışıkları ritmik biçimde yanıp sönüyor. En şaşırtıcı olanı ise ses. Televizyonun sesi çok kısık ama odanın o tok akustiği sayesinde her fısıltı, kadifeye sarılmış gibi yumuşak, net ve havada asılı kalıyor.

Levent, kardeşinin omuzuna kibarca dokunuyor. Yumuşak bir tonla sesleniyor. "Hakan, misafirimiz var."

Göz kapakları açılıyor. Kehribar rengi kocaman gözler, birkaç saniye döndüğü dünyayı tanımaya çalışıyor. Sonra gerideki beni görüyor.

"Hoş geldiniz abi."

Zor duyulur, sesleri birbirine geçmiş sözcüklerin bu olduğunu tahmin ediyorum. Hafifçe dönen kafasını, daire çizen çenesini izlerken "hoş bulduk" diyorum, yaklaşıyorum ve bir çocuğunki kadar küçük eli sıkıyorum. Elim, avcumun içinde kaybolan o incecik parmaklarla buluştuğunda, omzuma doğru genişleyen tuhaf bir ürperti duyuyorum.

Levent, hafifçe omzuma dokunuyor, "evindeymiş gibi rahat ol" deyip çıkıyor. Hakan, gözlerini ovuşturuyor, dört parmağıyla bazayı gösteriyor.

"Otur abi, rahat ol."

Bunu dediğini sanıyorum, ağzından çıkan sesler bunu çağrıştırıyor. Kafasını sabit tutamasa da gözleri bende. Bazanın köşesine oturuyorum.

Salıncaktan bedenine oranla uzun kollarının gücüyle iniyor. Ellerini birer ayak gibi kullanarak —bedenini odanın içerisinde istediği yere bu sayede taşıyabiliyor— mini buzdolabına varıyor. Dolaptan bir soda şişesi çıkartıp, isteyip istemediğimi sormadan bana getiriyor.

Uzaktan kumandayla televizyonu kapatıyor, müzik açıyor. Marin Marais'in La *Rêveuse*'ü, odanın o tok akustiğinde *viyola da gamba*nın hırıltılı ama ipeksi sesiyle tatlı tatlı yayılmaya başlıyor. Başka bir uzaktan kumanda ile odanın aydınlığını azaltıyor, plise perdeleri indiriyor.

Bazanın yakınına geliyor, henüz birkaç yudum içtiğim soda şişesini almak için elini uzatıyor. Söylemeye çalıştığı cümle, birkaç kez ilk hecesinde boğuluyor. Sonunda "yat şöyle abi" diyebiliyor. Şişeyi ona teslim edip sırtüstü uzanıyorum. Bazanın üstüne çıkıyor. Ağırlığını vererek tek bacağımın üstünden geçip, bacak arama yerleşiyor. "Rahat ol" telkinini kendi kendime vermeye, tepkisiz kalmaya çalışıyorum ama gerginliğimi engelleyemiyorum. Tüm kaslarım yay gibi.

Yine ağzının bütün engellemelerine karşın "abi rahat ol" diyebiliyor. Benim de istediğim o. Bu noktadan sonrasını yaşamayı istiyor, sonunu ölümüne merak ediyorum. Çok tedirgin olursam, bacaklarımın arasında yatan şu genç çocuğu istediğim an üstümden atabilirim. Tek elimle kaldırabileceğim kadar hafif görünüyor. Aklımdan geçenleri okuyabilir diye kafamdan bu düşünceleri uzaklaştırıyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

İncecik parmaklar bileğimi sarıyor. Başparmaklar bileğimde, damarlarımın üzerinde dolaşıyor. Başını kasığıma koyuyor, sağ leğen kemiğimin üstüne. Bileğimde sağa sola gezinen başparmakların baskısını yavaş yavaş hafifletiyor.

Bileklerimde dolaşan kanı duyumsamaya başlıyorum. Bu his dirseklerime, koluma, omuzlarıma yayılıyor. Gövdeme gürül gürül kan pompalayan nesnenin sesini kulaklarımda kesik kesik duyuyorum. Karnımdaki belli belirsiz hareketlenme, giderek genişliyor. Penisimin taş kesildiğini ve kasığımdaki başın yanağına sürtündüğünü duyuyorum. Yüzümü ateş basıyor. Tepeden tırnağa bitimsiz bir ürpermeye kapılıyorum.

Güm güm güm güm... Kalp atışlarım tüm bedenimde yankılanıyor. Dudaklarım, yanaklarım kor gibi yanıyor. Göz kapaklarımdaki kılcal damarların içinden geçen kanı, kızıl iplikçikler halinde görüyorum.

Bir fabrikanın içindeyim, fabrikanın ta kendisiyim. *Güm güm güm güm*...

Bu bir rüya olmalı, rüyadayım diyorum. Gözümü açıyorum.

*

"Uyan da balığa çıkalım." Ezgi, yanağıma nemli bir öpücük kondurdu. "Canım, yılın bitmesine çok az kaldı, bütün yılı uyuklayarak mı geçirmek istiyorsun."

"İçim geçmiş" dedim, Ezgi'yi kucaklayıp öptüm.

Berrin, dört kadehle, Soner ise saat 12'de patlatmak için şampanya şişesiyle mutfaktan geldi. Televizyon açıktı ama sesi tümüyle kısıktı. Kolonlarda Colin Stetson'ın *All This I Do For Glory*'si titreşiyordu. Ezgi, kollarımdan kurtulup telefonuna baktı.

"Tam üç dakika var."

Çarçabuk tuvalete gidip geldim. Döndüğümde geri sayım başlamıştı.

"10... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1..."

Pat!

Şampanyanın mantarı tavana vurup yere düştü. Köpükler taşarken kadehlerimizi doldurduk. “En kötü günümüz böyle olsun” diyerek kadeh tokuşturduk.

Ezgi, televizyonun sesini açtı. “Numaralar okunuyor arkadaşlar.”

Soner ve Berrin, daha ilk sayıda, gülüşerek biletlerini sehpaya attılar. Berrin, “bu rakamlar birilerine gerçekten çıkıyor mu acaba” dedi.

“Yılbaşında bilet numarası yedi hane olur. Tüm sayıları dahil edersek on milyonda bir ihtimal” dedim.

Soner, kadehini bir dikişte bitirdi. “Yani herhangi bir nedenden dolayı ölme ihtimalimizden düşük.”

“Öyle.”

Ezgi, kıpırtısız biçimde televizyona bakmayı sürdürürken “Eflatun! Bu rakamlar sende var,” dedi.

“Ne rakamları.”

Döndü. “Büyük ikramiyenin rakamları.”

“Bende bilet mi var.”

“Yemekten önce üçünüze birer bilet verdim ya.”

Hatırlamıyordum. Belleğimde Ezgi’den piyango bileti aldığıma dair bir anı yoktu. Gerçi yemekte ne yedik, ne konuştuk onu da hatırlamıyordum.

Ezgi, hediye ettiği biletlerin numaralarını ezbere biliyormuş. Sırayla Soner’in ve Berrin’in numaralarını söyledi. Soner, sehpanın üzerindeki biletleri alıp baktı, doğruladı. Ezgi kendi numarasını da söyledi, çıkarıp gösterdi ve diğer iki biletin yanına koydu.

“Senin biletinin numarası da 1351976. Aşkım çıkar şu bileti, artık zenginiz.” Heyecandan yerinden duramıyordu. Söylediği numaralar televizyonda kocaman kocaman yazıyordu.

“Siz ne iş çeviriyorsunuz. Çok anlamsız bir şaka bu. Numarayı televizyonda görüp söylemediğin ne malum. Bırakın bu işleri, hadi normal hayatımıza dönelim,” dedi Berrin, kadehini yeniden doldurdu.

Soner, “valla benim de aklım ermedi bu işe, hala büyük bir yılbaşı şakası gibi geliyor bana,” diye ekledi.

Ezgi, cep telefonunu eline aldı.

"Durum anlamsız olabilir belki ama şaka değil. Bak."

Telefon elden ele dolaşıyordu. Ezgi, elinde dört bilet, numaraları görünecek biçimde bir selfi çekmiş. Fotoğrafı büyütünce, büyük ikramiyenin vurduğu biletin de aralarında olduğu açıkça görülüyordu.

Ön ceplerimi boşalttım, arka ceplerimi yokladım. "Tamam da arkadaşlar ben bilet falan almadım. Siz Ezgi'nin bana bilet verdiğini gördünüz mü."

Soner ve Berrin birbirlerine baktılar. Berrin, "Soner bana çıkarsa sizi tanımam deyince tartışmaya başladık, o kargaşada fark etmedim," dedi.

Ezgi, "tartışmaya ben de katılmıştım, hatta 'yüzde yirmi beşe fitim, daha azına rezalet çıkarırım' demiştim," dedi.

Belleğimde böyle bir tartışma yoktu. Bir yılbaşı şakasının kurbanı olduğumdan kuşkulanıyordum ama ortam gitgide ağırlaşıyordu. Ezgi'nin neşeli, heyecanlı yüzü tümüyle kaybolmuştu.

Portmantodan paltomu getirdim, ceplerini yokladım. Cüzdanımı çıkardım, içinde ne var ne yoksa masaya döktüm. "Yok."

Herkes ortada bir şaka olmadığına tümüyle ikna olunca evde bilet avına çıktık. Gün boyunca hiç dokunulmamış dolapları, çekmeceleri, vitrini araştırdık. Halı altlarını, koltuk altlarını, minderlerin aralarını, süpürgelikleri, abajur içlerini... Kütüphanedeki kitaplar tek tek silkelendi, saksı dipleri eşelendi. Giyilmemiş montların ceplerine, ayakkabıların, botların içlerine bakıldı. Banyo dolabındaki havluların arasına, tuvalet rezervuarının içine, çamaşır makinesine, kurutucuya...

Buzdolabı, derin dondurucu, bulaşık makinesi, fırın, mikrodalga araştırıldı. Mutfaktaki çöp, mutfak masasının üzerine boşaltıldı. Yağlı peçete-

ler, meze kapları, sigara kutuları, şişeler tek tek gözden geçirildi.

Bu hırslı arayışın altında gizli bir suçlama seziyordum. Biletin verildiğini unutmuş, dalgınlıkla bir yere koymuş olabilirdim ama artık gizlemiş olabileceğim düşüncesine varmıştı iş.

Onlarla birlikte ben de arıyordum ama her hareketimin gözlendiğini, ensemde sürekli beni izleyen bir göz olduğunu hissediyordum. Hiç edinmediğim bileti kaybetmenin acısıyla, evde dört döndükten sonra, salona dönüp oturdum.

Spiker şanslı numarayı tekrarlarken Ezgi televizyonu kapattı, kumandayı hışımla koltuğa fırlattı. Kumanda koltuktan sekip yere düştü, kapağı ve pilleri ayrı yerlere dağıldılar. Ezgi, yerinde durmuyordu; bir anlığına umutsuzca oturuyor, sonra aklına *yeterince* bakmadığı bir yer geliyor hemen fırlayıp kontrol ediyordu. Bunalmaya başlamıştım, kalkıp gitmek istiyordum ama bunun yanlış anlaşılacağı kesindi. Kimi yerlere birkaç kez bakıldıktan sonra aramadan tümüyle vazgeçildi.

Dördümüz salondayken bir süre sessizlik oldu. Berrin, müziği açtı; Björk, "Venüs As A Boy" ile ortamın gerginliğinin içine şirin bir kız çocuğu gibi daldı. Müzik, yüzüne baktıkça kaygılandığım Ezgi'de hiçbir etki yapmamıştı. Patlayacak gibiydi. Salonda bir ileri bir geri volta atıyordu. Büyük bir servet, kısa süreliğine avcunun içindeydi ve o kendi elleriyle bana teslim etmişti. Bense o serveti yok etmiştim. Öfkesinin nesnesi olan bende, onu sakinleştirebilecek tek sözcük bile yoktu.

Aniden durdu, "üstünü arayacağım" dedi. Alnındaki teri sildi, gözlerimin içine bakıyordu. "Üstünü tamamen aradıktan sonra, evi bir daha arayacağım. Özellikle arama bahanesiyle girip çıktığın yerleri."

"Arama bahanesiyle mi! İyice saçmalıyorsun artık. Ceplerimi boşalttım ya. Ne yapayım çırılçıplak soyunayım mı."

"İstersen onlar çıksın. Benden utanacak değilsin." Çok ciddiydi, gözleri alev alev yanıyordu.

Sinirden gülmeye başladım, sesimi yükselttim. "Götüme sokmuş olabilir miyim diye de bakacak mısın. Gidip röntgen çektirelim mi ha. Belki de yutmuşumdur. Birkaç saat beklersen bokumu da inceleyebilirsin."

Yanıt vermedi. Çünkü bunları söylerken öfkeden çevremde sarsıntı yaratacak kadar titriyordum. Kalktım.

"Yeter, benim de bir gururum var. Artık bu oyundan çıkıyorum."

Kapıya yöneldim. Tam salonun eşiğinde “hiçbir yere gidemezsin” diyerek üstüme atladı. Tırnakları gömleğimi delerek sırtıma battı. Öyle delice bir öfkeyle beni geriye çekti ki düşmemek için tutunmaya çalıştığım vitrinle birlikte devrildik. Yarattığı gürültünün farkında değildi ya da artık umurunda değildi. Üstüme attladı, gömleğimi çekiştirerek zorla çekip almaya çalıştı. Kendini tümüyle kaybetmişti, vahşi bir kediye döndü. “Çıkar! Çıkar onu çıkar!” diye çığlık atıyor, rastgele vuruyordu. Kendimi savunmak için kollarımı siper ettim. Soner bir kolundan, Berrin diğer kolundan tutarak üzerimden zorla söküp aldılar.

O boğuşmadan sonra artık kimse beni durduramazdı. Daireden çıktım, asansörü çağırdım. Kabin geldi, kapısı açıldı, kendimi içeri attım. Yutkundum, titreyen ellerimle sıfıra bastım.

10... Aynadaki perişan halime baktım, saçlarımı düzelttim. 9... Yırtılan gömleğimi pantolonumun içine tıkıştırdım. 8... Elim kalçamdayken duraksadım. 7... Pantolonumun çakmak cebine dışarıdan dokundum. Nasıl olmuştu da buraya bakmak hiç aklımıza gelmemişti. 6... Çakmak cebine işaret ve orta parmaklarımı soktum. 5... Parmak uçlarım bir kağıt parçasına değdi. 4... Kağıdı çekip çıkardım. 3... Dörde katlanmış kuşe kağıdı ürpererek açtım. 2... Bilet! 1... İki elimle tuttum, numaralara baktım; 1351976. 0...

Kapı açıldı. Ezgi, Soner ve Berrin karşımdaydı. Ensemdeki tüylerin kabardığını, midemin kasıldığını hissettim. Panikle bileti buruşturup avcumda saklamaya çalıştım. Nasıl olabilirdi! On katı benden hızlı inmeleri, fiziken olanaksızdı. “Siz..!”

Soner beni geri iterek asansörün aynasına yapıştırdı. Hiçbir şey söylemediler. Üçü de asansöre bindi. Soner, yüzüme dik dik bakarak 10’a bastı. “Çok şerefsizmişsin.”

1... 2... 3... Avcumun içindeki bileti yok edebilecekmişçesine sıktım.

4... Ezgi, dişlerinin arasından küfrü bastı; “yalancı puşt”.

5... Taklidimi yaptı "benim de bir gururum var".

6... "Orospu çocuğu."

7... 8... 9... Üçünün de yüzü bana dönüktü. İnfaza götürülen mahkum oluvermiştim. Cellatlarımın bana acıyacağı yoktu.

10... On katlı binanın asansör durmadı.

11... 12... 13... "Arkadaşlar inanın bana, haberim yoktu." Sesim asansörün metalik gürültüsünde yitti.

14... 15... 16... 17... "Öyle bir parayı kazandığımı bilip soğukkanlılıkla sizden nasıl saklarım."

18... 19... 20... Hızla yükseliyorduk, yerçekiminin de etkisiyle başım dönüyordu.

21... 22... 23... "Şu asansörü..." diye bağırdım.

24... 25... 26... 27... "Durdurun artık."

*

Uyandığımda üstüm ince bir pikeyle örtülüydü. Hakan üzerimden kalkmış, yatağına dönmüş mışıl mışıl uyuyordu. Plise perdeler açık; gün doğmamış ama sokağın ışığı içeriyi aydınlatmaya yetiyor. Elimden geldiğince çabuk ve sessizce toparlanıp kendimi dışarı atıyorum.

Arabaya biniyorum, motoru çalıştırmadan önce bir soluklanıyorum. Ben ne yaşamıştım böyle. Gördüklerim bir anı, gerçeklik gibi kafamda. Buna rüya denemez. Şampanyanın tadı, evi ararken terleyişim, etime geçen tırnaklar, öfkem, korkum, renkler, kokular...

Ezgi'ye karşı, istemeden düştüğüm durum yüzünden ve bana küfrettiği için, içimde hem utanç hem de kızgınlık var. Ama Mart ayındayız, yılbaşı geçeli çok oldu ve böyle bir olay yaşanmadı.

Yola çıkınca Ezgi'yi aradım. Oosit'teki programı yeni bitmiş. Bu saatte uyanık olmama şaşırdı. Yarın öğleden sonrası için sözleşip telefonu kapatıyorum. Bana kızgın değil, neden olsun.

Yaşadığım deneyimi ona anlatıp anlatmayacağımı henüz bilmiyorum. Önce kendim anlamalıyım.

* * *

Okura Not: *Bu öykü, henüz ismi konmamış, tamamlanmamış bir romandanın kesitidir.*

F La Tune

ideal castle

Tüm müzik platformlarında